

Capitolul 1

Cea mai lungă zi din viața mea a început cu întâiere. M-am trezit târziu, am stat prea mult la duș și am sfârșit prin a lua micul dejun în mașina mamei, la ora 7:17 în acea dimineață de miercuri.

De obicei mergeam la școală cu prietenul meu cel mai bun, Ben Starling, însă Ben se duse la școală la timp, ceea ce nu mă mai ajuta cu nimic. Pentru noi, „la timp” înseamnă cu treizeci de minute înainte de începerea orelor, întrucât acea jumătate de oră înainte de școală era elementul principal în agenda noastră socială: stăteam la ușa din spatele sălii orchestrei și vorbeam. Cei mai mulți prieteni ai mei erau din orchestră, iar majoritatea timpului liber pe care-l aveam mi-l petrecem la vreo cinci metri de sala de repetiții. Însă eu nu făceam parte din orchestră, deoarece sufeream de acel soi de afonie asociată de obicei cu surzenia. Urma să întârzi cu douăzeci de minute, ceea ce, de fapt, însemna că aveam să ajung cu zece minute înainte de începerea orelor.

În timp ce conducea, mama mă tot întreba despre școală, despre examenele finale și balul de absolvire.

— Eu nu cred în povestea asta cu balul, i-am reamintit când a luat o curbă.

Mi-am înclimat bolul cu cereale, astfel încât să mă pliez pe forța gravitației. Mai făcusem asta înainte.

— Ei bine, nu văd nimic rău dacă te duci cu o amică. Sunt sigură că ai putea s-o inviți pe Cassie Hiney.

Și chiar *as fi putut* s-o invit pe Cassie Hiney, care era de treabă și plăcută și frumoasă, în pofida faptului că avea un nume de familie extrem de nefericit.³

— Problema nu e că detest balul, ci că îi detest pe cei care adoră balul, i-am explicat eu, cu toate că, în realitate, nu era adevărat — Ben voia cu orice preț să meargă.

Mama a intrat în parcarea școlii, iar eu am ținut bine cu ambele mâini bolul aproape gol atunci când am trecut peste o limitator de viteză. Am aruncat o privire spre parcarea celor din ultimul an. Honda argintie a lui Margo Roth Spiegelman era parcată în locul ei obișnuit. Mama a oprit mașina pe o alei de lângă sala orchestrei și m-a sărutat pe obraz. I-am văzut pe Ben și pe ceilalți prieteni ai mei adunați laolaltă într-un semicerc.

M-am îndreptat spre ei, iar jumătatea de cerc s-a extins fără efort pentru a mă include și pe mine. Băieții vorbeau despre fosta mea prietenă, Suzie Chung, care cânta la violoncel și care se pare că făcea senzație pentru că începuse să iasă cu un jucător de baseball numit Taddy Mac. Nu știam dacă ăsta era numele lui adevărat. Dar, oricum, Suzie se hotărâse să meargă la bal cu Taddy Mac. O altă pierdere.

— Frățioare, a spus Ben, care stătea în fața mea.

A făcut o mișcare din cap și s-a întors. Eu l-am urmat, ieșind din semicerc și intrând pe ușă. Ben, o creatură

³ În argou, *hiney* — „fund”. (N.t.)

minionă cu ten măsliniu, care abia ajunse la pubertate, fusese prietenul meu începând cu clasa a cincea, când amândoi am ajuns la concluzia că nu aveam nicio sansă să atragem pe cineva în categoria cel mai bun prieten. În plus, el se străduia, iar mie îmi plăcea asta — în cea mai mare parte a timpului.

— Care-i treaba? l-am întrebat.

Înăuntru eram în siguranță, conversațiile celorlalți estompând-o pe a noastră.

— Radar merge la bal, a spus el abătut.

Radar era celălalt prieten bun al nostru. Îi poreclise-ram Radar, fiindcă arăta precum Radar, un tip minion cu ochelari dintr-un vechi serial de televiziune numit *M*A*S*H*, numai că: 1) Radar de la televizor nu era negru, iar 2) La ceva vreme după ce i-am dat porecla, Radar al nostru a crescut cu vreo cincisprezece centimetri și a început să poarte lentile de contact, aşa încât presupun că 3) El nu mai arăta deloc ca tipul din *M*A*S*H*, însă 4) Ținând cont că mai aveam doar vreo trei săptămâni și jumătate de școală, nu aveam de gând să-i dăm o altă poreclă.

— Cu tipa aia, Angela? l-am întrebat eu.

Radar nu ne mărturisea niciodată nimic legat de viața lui sentimentală, însă asta nu ne împiedica să speculăm în mod constant.

Ben a încuvînțat, după care a spus:

— Știi planul meu măreț de a invita o boboacă la bal, având în vedere că ele sunt singurele fete care nu cunosc povestea cu Ben Sângerosul?

Am dat din cap că da.

— Ei bine, a spus Ben, azi-dimineață, o bunăciune micuță și drăguță din clasa a nouă a venit și m-a întrebat

dacă eu sunt Ben Sângerosul, și când am dat să-i explic că fusese vorba de o infecție la rinichi, a chicotit și a rupt-o la fugă. Așa că planul meu s-a dus pe apa sâmbetei.

În clasa a zecea, Ben fusese spitalizat din cauza unei infecții la rinichi, însă Becca Arrington, cea mai bună prietenă a lui Margo, stârnise un zvon cum că adevărul motiv pentru care el avea sânge în urină era din pricina masturbării cronice. Deși era neplauzibil din punct de vedere medical, episodul nu încetase să-l bântuie pe Ben.

— Nașpa, am zis eu.

Ben a început să schițeze planuri pentru a-și găsi o parteneră, însă eu îl ascultam doar pe jumătate, deoarece, prin multimea din ce în ce mai mare care ocupa culoarul, am văzut-o pe Margo Roth Spiegelman. Stătea lângă dulapul ei, împreună cu Jase, iubitul ei. Purta o fustă albă până la genunchi și o bluză albastră cu imprimeu. Puteam să-i văd claviculele. Râdea cu poftă — umerii i se aplieau în față, ochii ei mari făceau cute la colțuri, iar gura îi era larg deschisă. Se părea însă că nu râdea la ceva ce-i spusesese Jase, se uita în altă parte, dincolo de culoar, la un sir de dulapuri. I-am urmărit privirea și am văzut-o pe Becca Arrington cățărată pe un jucător de baseball, ca și când ea ar fi fost o decorațiune și el bradul de Crăciun. I-am zâmbit lui Margo, cu toate că știam că ea nu mă putea vedea.

— Frățioare, ar trebui să te dai la ea. Dă-l naibii pe Jase. Dumnezeule, tipa asta e o bunăciune glazurată cu bomboane.

În timp ce mergeam, aruncam întruna priviri spre ea prin mulțime, făcând instantanee rapide: o serie fotografică intitulată *Perfecțiunea stă nemîșcată în timp ce muritorii de rând trec pe lângă ei*. Când m-am apropiat, m-am gândit că poate, la urma urmelor, ea nu râdea. Poate că primise

o surpriză sau un cadou sau ceva de genul. Se părea că nu putea să-și închidă gura.

— Da, i-am spus lui Ben, fără să-l ascult, încercând să mă uit cât mai mult la Margo, fără ca strădania mea să bată la ochi.

Și nu o făceam din cauză că era drăguță. Era pur și simplu extraordinară, în adevărul sens al cuvântului. Și apoi am ajuns prea departe de ea, între noi mergând prea mulți oameni, și nici măcar nu mă apropiasem suficient cât să o aud vorbind sau să înțeleg care fusese acea surpriză. Ben a clătinat din cap, fiindcă mă văzuse de mult prea multe ori sorbind-o din priviri și era obișnuit cu asta.

— Sincer, e sexy, dar nu *âtât* de sexy. Știi cine e cu adevarat sexy?

— Cine? am întrebat.

— Lacey, a spus el, care era cealaltă prietenă bună a lui Margo. De asemenea, mama ta. Frățioare, am văzut cum te-a sărutat azi-dimineață pe obraz, și, scuză-mă, dar jur pe Dumnezeu că am gândit ceva în genul *frate, mi-ăs dori să fiu în locul lui Q. Și mi-ăs dori ca obrajii mei să aibă penisuri*.

I-am tras un cot în coaste, dar eu încă eram cu gândul la Margo, întrucât ea era singura legendă care locuia lângă mine. Margo Roth Spiegelman, al cărei nume de șase silabe era adesea rostit în întregime cu un soi de reverență tăcută. Margo Roth Spiegelman, ale cărei povești fabuloase de aventuri făceau înconjurul școlii precum o furtună de vară: un tip în vîrstă, care locuia într-o casă dărăpănată din Hot Coffee, Mississippi, a învățat-o pe Margo să cânte la chitară. Margo Roth Spiegelman, care a petrecut trei zile călătorind cu circul — credeau că poate

ceasurilor, însă mersul lor lent nu înceta niciodată să mă surprindă. Dacă mi s-ar spune vreodată că nu mai am decât o zi de trăit, mă voi duce direct spre culoarele pustii de la liceul Winter Park, unde se știe că o zi durează o mie de ani.

Deși aveam senzația că orele de fizică n-aveau să se mai termine niciodată, într-un târziu s-au terminat, aşa că m-am dus la cantină cu Ben. Radar mânca după ora a cincea, împreună cu ceilalți prieteni ai noștri, aşa încât eu și Ben stăteam de obicei singuri, între noi și grupul copiilor de la teatru aflându-se câteva scaune. Astăzi ne luaserăm amândoi mini pizza cu pepperoni.

— Pizza e bună, am zis.

El a dat din cap distrat, aşa că l-am întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— Nic, a spus el, molfăind o bucată de pizza. După ce a înghițit-o, a continuat: Știu că tu crezi că e o pierdere de vreme, dar eu chiar vreau să merg la bal.

— 1. Chiar e o pierdere de vreme; 2. Dacă vrei să te duci, du-te; 3. Dacă nu mă însel, nici măcar n-ai invitat vreo fată să meargă cu tine.

— Am întrebat-o pe Cassie Hiney la ora de algebră. I-am scris un biletel.

Am ridicat întrebător din sprâncene. Ben și-a băgat mâna în buzunarul pantalonilor scurți și mi-a întins o bucată de hârtie împăturită de multe ori. Am desfăcut-o și am citit:

Ben,

Mi-ar face plăcere să merg cu tine, însă am fost invitată deja de Frank. Îmi pare rău!

— C

Am împăturit-o la loc și i-am întins-o înapoi peste masă. Mi-am adus aminte cum jucam fotbal cu cocoloașe de hârtie pe aceste mese.

— E nașpa, am spus.

— Mda, mă rog.

Aveam senzația că peretii tăcerii se strângău asupra noastră, aşa că am rămas tăcuță o vreme, iar apoi Ben a adoptat o mină serioasă și a spus:

— Am să mă distrez pe cinste la facultate! Am să fiu menționat în *Cartea Recordurilor* la categoria „Cele mai multe bunăcuni satisfăcute vreodată”.

Am râs. Mă gândeam la părinții lui Radar, care chiar erau în *Cartea Recordurilor*, când am observat o afro-americană drăguță, cu șuvițe mici și țepoase, stând deasupra noastră. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că acea fată era Angela, probabil iubita lui Radar.

— Salut! mi-a spus ea.

— Salut! i-am răspuns.

Avusesem ore împreună cu Angela și o știam cât de cât, dar nu ne salutam pe culoare sau ceva de genul. I-am făcut semn să se așeze. A ales un scaun din capul mesei.

— Bănuiesc că voi doi îl cunoașteți pe Marcus mai bine decât oricine altcineva, a spus ea, folosind numele adevarat al lui Radar.

S-a aplecat spre noi, cu coatele pe masă.

— E o treabă cam nasoală, dar cineva trebuie să-o facă, i-a răspuns Ben zâmbind.

— Credeți că îi e rușine cu mine?

Ben a râs.

— Ce? Nu!

— Teoretic vorbind, am intervenit eu, *ție* ar trebui să-ți fie rușine cu *el*.

Ea și-a dat ochii peste cap, zâmbind. O fată obișnuită cu complimentele.

— Totuși, el nu m-a invitat niciodată să ies împreună cu voi.

— Aaaa! am făcut eu, înțelegând în cele din urmă. Probabil că îi este rușine cu *noi*.

Ea a râs.

— Păreți destul de normali.

— Nu l-am văzut niciodată pe Ben trăgând Sprite pe nas și scuițându-l apoi pe gură, am spus eu.

— Arăt ca o fântână arteziană dementă, a adăugat el inexpresiv.

— Dar, zău așa, voi nu v-ați îngrijora? Vreau să zic, suntem împreună de vreo cinci săptămâni și nu m-a dus niciodată la el acasă.

Eu și Ben am făcut schimb de priviri cu subînțeles, iar apoi m-am prefăcut că mă scarpin pe față pentru a-mi înăbuși hohotele de râs.

— Ce e? a întrebat ea.

— Nimic, i-am răspuns. Angela, vorbesc serios. Dacă te-ar fi obligat să ieși cu noi și să te ducă acasă la el tot timpul...

— Atunci ar fi însemnat că el chiar *nu* te plăcea, a concluzionat Ben.

— Părinții lui sunt ciudați?

M-am chinuit gândindu-mă cum să-i ofer un răspuns sincer.

— Ăăă, nu. Sunt de treabă. Însă bănuiesc că sunt extrem de protectori.

— Da, extrem de protectori, a aprobat Ben, ușor pripit.

Ea a zâmbit și apoi s-a ridicat, spunându-ne că trebuie să se ducă să salute pe cineva înainte ca ora de prânz

să ia sfârșit. Ben a așteptat până ce ea a plecat, după care a spus:

— Fata aia e bestială!

— Știu. Mă întreb dacă îl putem înlocui pe Radar cu ea, am zis eu.

— Totuși, mă gândesc că probabil nu prea se pricepe la computere. Avem nevoie de cineva care e bun la asta. În plus, pun pariu că e varză la Resurrection.

Resurrection era jocul nostru preferat.

— Apropo, a adăugat Ben, mișto alegere să spui că părinții lui Radar sunt extrem de protectori.

— Ei bine, n-aveam niciun drept să-i spun adevărul.

— Mă întreb cât de mult va dura până ce o să apuce să vadă Reședința și Muzeul Echipei Radar, a spus Ben zâmbind.

Pauza de masă era pe sfârșite, așa încât eu și Ben ne-am ridicat și ne-am dus tăvile pe banda mobilă — exact aceeași bandă pe care mă aruncase Chuck Parson în primul an de liceu, trimițându-mă în terifiantul infernal personalului de la Winter Park care se ocupa de spălatul vaselor. Ne-am îndreptat spre dulapul lui Radar și am așteptat acolo, iar el a venit într-un suflet imediat după ce a sunat prima oară.

— La ora de educație civică m-am hotărât că mai degrabă aş suge coaiele unui măgar dacă asta ar însemna să pot chiuli tot semestrul la materia asta, a spus.

— Coaiele unui măgar te pot învăța multe despre educația civică, i-am zis. Hei, că tot veni vorba de motivele pentru care ți-ai dori să poți lua masa de prânz după a treia oră, eu și Ben am mâncat lângă Angela.

Ben i-a zâmbit lui Radar și a spus: